

Ὁ κατάλληλος νὰ μαγειρευθῇ διὰ φαγητὸν γιαχνί:
Αὐτὰ τὰ χόρτα ποὺ μάζεψα εἶναι γιαχνερά.

γιαχνί ἐπίθ. ἄκλ. κοιν. γιαχνὶν Κύπρ. Πόντ. γιαχνί
Κύπρ. (Μένουκ.) διαχνί Πελοπ. (Περιθώρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yahni* = φαγητὸν ἐκ κρέατος μετὰ
κρομμύων παρεσκευασμένον.

1) Τρόπος παρασκευῆς φαγητοῦ με χαρακτηριστικὸν κρόμ-
μου κομμένα εἰς λεπτὰ τεμάχια τσιγαρισμένα καὶ με σχετι-
κῶς ἄφθονον ἔλαιον καὶ τομάταν κοιν. καὶ Πόντ.: Κρέας -
ψάρι - κοττόπουλλο - μπακαλιάρος - φασόλια - σαλιγκά-
ρια - πατάτες - κουκκιά - κουνουπίδι - χόρτα γιαχνί κοιν.
Σήμερα θὰ κάνω πατάτες με κολοκυθάκια γιαχνί κοιν. Τὰ
λελεκούκια γίνονται γιαχνί (λελεκούκια = χλωρὰ κουκκιά)
Πάρ. Οὐ παππὰς πιά εἶχε γιῶ παππὰ-γιαχνί μέσ' 'ς τὶς
σβουνιές (ἐκ διηγ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) Τὰ κουτῶ μαει-
ρεύονται γιαχνί με κρομμύλ, λάιν τζαὶ μάλαθρον Χίος
(Πισπιλ.) 'Σ τὸ γάμο τρῶνε μακαρόνια τσαὶ πατάτες γιαχνί
με κρέας Πελοπ. (Ξεχώρ.) Τὸ φταπόδι τὸ ἔκαναν γιαχνί με
χόρτα ἢ καὶ με ζυμαρικά Πελοπ. (Σκορτιν.) Ἀρέσκουν σου
τὰ βαζάνια γιαχνί; (βαζάνια = μελιτζάνες) Κύπρ. Ἐφα-
γᾶμι κιφτέδης γιαχνί Μακεδ. (Νάουσ.) Τὰ πουλλῖα ποὺ θὰ
τσακώσουμε με τὶς ξόβερρες θὰ δὰ φᾶμε γιαχνί 2) Οὐς., τὸ
κατὰ τὸν ὥς ἄνω τρόπον παρεσκευασμένον φαγητὸν, ἰδίως τὸ
ἐκ κρέατος κοιν.: Σήμερα ἔχουμε γιαχνί κοιν. Σήμερα φάγα-
μαν γιαχνί μὴ πατάτις Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἐμασα κάμπουσις
θαλιαραίους κὶ φκειάκαμαν γιαχνί (θαλιαραίους = σαλιγ-
κάρους) αὐτόθ. Πελοπ. (Καρδαμ.) Καθερῶ πατάτες 'ὰ
κάουμε γιαχνί ('ὰ = νὰ) Σύμ. Ἀ δὲ φάω γιαχνί νὰ λαδο-
πιγουνιάσω, δὲν εὐχαριστεῖμαι πολὺ Κύθηρ. Τοῦ γιαχνί εἶναι
κοιὰς μὴ κρομμύδια Μακεδ. (Βόιον). β) Τὸ κρέας γενικῶς,
ἰδιαιτέρως τὸ ψαχνὸν Θράκ. (Σουφλ.): Ἀγόρασα δυὸ οὐκά-
δης γιαχνί. Πῆρα σήμωρα ἓνα γιαχνί! γ) Πληθ. *γιαχνιά*
τά, εἶδος βρωσίμων χόρτων, τὰ ὅποια συνήθως παρασκευά-
ζονται μόνον *γιαχνί* Κρήτ.: Ποῦ πᾶτε; 'ς τὰ βραστά ἢ
'ς τὰ γιαχνιά; δ) Ὑπὸ τὸν τύπ. *παντρεμένον γιαχνί*,
εἶδος φαγητοῦ, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα
λαχανικά ψημένα εἰς τὸν φούρνον Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. *Γιαχνῆς* καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Εὐβ. (Χαλκ.)
Θεσσ. (Καρδίτσα. Λάρ. Φάρσαλ.). Καππ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)
Μῆλ. Στερελλ. (Μαρκόπ.) καὶ ὡς παρωνύμ. Ἀθῆν. Πελοπ.
(Σουδεν.)

γιαχνίζω κοιν. γιαχνίζον βόρ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γιαχνί*.

1) Παρασκευάζω φαγητὸν *γιαχνί*, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.:
Γιαχνίζω πατάτες - τὸ κρομμύδι Λεξ. Δημητρ. Χρειάζεται
νὰ τὸ γιαχνίσῃς, προτοῦ νὰ ρίξῃς τὴν πάστα κοιν. Θὰ
τὸ γιαχνίσῃς ὁμορφα ὁμορφα, θὰ τὸ ἀφήσῃς νὰ πάρῃ μιὰ
βράση, κ' ὕστερα θὰ ρίξῃς τὴν ντομάτα κοιν. Ἐγιάχισα
χλωροβάσουλα με κολοτσύθτσια νὰ φᾶμεν δὲ μεσημέριν
Κῶς (Καρδάμ.) Τὸν ἐγιάχισα τὸ λαγὸ μ' ὀλόκληρα τὰ κρεμ-
μύδια Πελοπ. (Γαργαλ.) Γιαχνισμένο φαῖ Κρήτ. Ἡ Στα-
μάτα 'ς τὴν κουζίνα γιάχινε κοττόπουλλα. Γ. Ξενόπ., Γυ-
ρισμ., 34. 2) Τρώγω φαγητὸν *γιαχνί* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.):
Μεῖς θὰ δοῦν γιαχνίσουμι σήμωρα Ἀκρ. 3) Μεταφ., πέρδο-
μαι ἄνευ θορύβου, πιθαν. ἐκ τοῦ ὑπὸ τοιοῦτου εἵδους φαγη-
τοῦ προκαλουμένου ἀερίου Πελοπ. (Συκιὰ Κορινθ. Τρίκκ.):
Μᾶς τὸν γιάχινες Συκιὰ Κορινθ. Μᾶς τὸν ἐγιάχινες με
φιλοκρέμμυδο Τρίκκ.

γιαχνισμα τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *γιαχνίζω*.

Καβούρντισμα κρέατος ἢ οἰουδήποτε φαγητοῦ (ἐκ λαχανι-
κῶν, χορταρικῶν, ἰχθύων κλπ.) με ψιλοκομμένα κρομμύδια
καὶ ἔλαιον ἢ βούτυρον ἢ λίπος: Τὸ καλὸ γιάχισμα χρειάζε-
ται, γιὰ νὰ γίνῃ καλὸ τὸ φαῖ.

γιαχνιστός ἐπίθ. κοιν. γιαχν'στός Ἡπ. (Ἀγναντ.) για-
χνισός Ἡπ. (Παλάσ.) γιαχ'σός Ἡπ. (Παλάσ.) γιαχνιστός
Πελοπ. (Ἀνώγ. Βερεστ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γιαχνίζω*.

Ἐπὶ φαγητοῦ, τὸ παρεσκευασμένον *γιαχνί*, τὸ ὅπ. βλ.,
κοιν.: Κρέας γιαχνιστό. Μπακαλιάρος γιαχνιστός. Φασόλια-
μπιζέλια - κουκκιά - κολοκυθάκια - λάχανα γιαχνιστά κοιν.
Χόρτα γιαχνιστά Πελοπ. (Ἀνώγ.) Χόρτα γιαχν'σά Ἡπ.
(Παλάσ.) Τ'ς κουρφοκουλουθ'θιές τ'ς τρώμι βραστές κὶ
γιαχν'στές Ἡπ. (Ἀγναντ.) Σᾶς ἔφτιαξα κουτσά γιαχνιστά
Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἀ τὸ κάμω θέλω γιαχνιστὸ τὸ κοιὰς ('ὰ = νὰ)
Κῶς. Κάτσε νὰ φᾶμε λάχανα γιαχνιστά με ζεστοφούρι (=
φρέσκο ψωμὶ) Πελοπ. (Κοντογόν.) Ἐχουμε σαλιγκάρια
γιαχνιστά νὰ φᾶμε σήμερα Πελοπ. (Βερεστ.) Ἀναφε τὸ
λυγνάρει καὶ σύμπα τὴ φωτιά νὰ γένουνε τὰ γιαχνιστά λάχα-
να νὰ φᾶμε! Πελοπ. (Μαργέλ.) Ἐφαγε κουκκιά γιαχνι-
στά καὶ διάκε τὸ χωράφι γιὰ βότανο (= πῆγε στὸ χωράφι
νὰ βοτανίσῃ τὰ δημητριακά) Πελοπ. (Μηλιώτ.) || Ἄσμ.

Ἄλλο ψωμὶ δὲ ῥέγομαι σὰν τσι κριθοκουλοῦρες,

περίτα νὰ 'χω καὶ ἐλιές καὶ γιαχνιστές φασούλες

Κρήτ. (Νεάπ.) β) Οὐς., γιαχνιστὸ τό, φαγητὸν παρεσκευα-
σμένον *γιαχνί* κοιν.: Τὰ γιαχνιστά κάνουν κακὸ
'ς τοὺς στομαχικοὺς Πελοπ. (Γαργαλ.) Τοῦ γιαχν'στο
φαῖ βλάφτ' βόρ. ἰδιωμ. Ὁ γιατρός μου ἀπαγόρευε τὰ
γιαχνιστά κοιν.

Γιαχουντῆς ὁ, σύνθη. καὶ Καππ. (Δίλ. Φλογ.) Γιαχουνδῆς
Βιθυν. (Κίος Κουβούκλ.) Θράκ. (Ἀδρικνούπ. Μάδυτ. κ.ά.)
Καππ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Γιαχουτῆς Κύπρ. Πόντ. (Κοτύωρ.)
Γιαουντῆς Μακεδ. (Βέρ.) Γιαουνδῆς Προπ. (Καλόλιμν.)
Γιαχούτης Μεγίστ. Θηλ. Γιαχουνδῖνα Α. Κρήτ. Γιαχού-
ταινα Μεγίστ. Γεν. Γιαχουνδηριοῦ Καππ. (Ἀραβάν.) Πληθ.
Γιαχουνδῆρε Καππ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *Yahudi* = Ἑβραῖος.

1) Ὁ Ἑβραῖος, ὡς ὕβρις ἐνθ' ἄν.: Ἐ, κακομοίρη Για-
χουνδῆ, ν' ἀναμαζώξῃς τὸ νοῦ σου! Α. Κρήτ. Γιαχουντῆς
εἶσαι, βρέ, καὶ τὴ σουρντίζεις τὴ φωνή σου; (= σύρεις τὴν
φωνήν σου ὁμιλῶν) Κίος Ἡρτεν ἓνα Γιαχουντῆς Φλογ.
Ἡτον σαράφ' Γιαχουντῆ (= ἦταν ὁ σαράφης Ἑβραῖος) Δίλ.
Εἶντα λές, μωρὴ Γιαχουνδῖνα; Α. Κρήτ. Συνών. *τσιφού-
της, χαχαμίκος*. 2) Μεταφ., τὸ ὁμοίωμα τοῦ Ἰούδα,
τὸ ὅποιον καίουν κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὸ
προκύλιον τοῦ ναοῦ Προπ. (Καλόλιμν.) || Ἄσμ.

Πρωτὶ καὶ τὰ χαράματα, πρὶν κράξῃ ὁ πετεινός,

ὁ Γιαουντῆς θὰ καίγεται μαζί κὶ ὁ οὐρανός

3) Ἐπίθ., φιλάργυρος, αἰσχροκερδῆς Κύπρ. Μεγίστ. Συνών.
*τσιφούτης, καρμίρης, σπαγγορραμμέ-
νος*.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Πελοπ. (Ἀργ. Πάτρ.
Τρίπ.) Στερελλ. (Λαμ.)

γιάχτιρι τό, ἱμβρ. γιαχτιρι Θάσ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὰ σύλληπτρα πού λαμβάνει ὁ ἀγροφύλαξ ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην ζώου, τὸ ὁποῖον συνέλαβεν εἰς ἀπηγορευμένον μέρος ἐνθ' ἄν.: "Ἄν δὲ βληρώνης τοῦ γιαχτιρί, δὲ τοῦ παίριν'ς τοῦ ζῶ Θάσ.

γιαψούς ὁ, Καππ. (Μισθ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a p s i* = ψεῖρα.

Ἡ ψεῖρα πού παρρασιτεῖ εἰς τὰ αἰγοειδῆ. Συνών. *γ ι δ ὁ ψ ε ι ρ α*.

γιαώρας ἐπίρρ. "Ηπ. (Ζαγόρ.) Κῶς γιάουρας Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. *γ ι ἄ κ δ ι ἄ* καὶ τοῦ οὐσ. *ῶ ρ α*. Διὰ τὸ καταληκτικὸν -ς πβ. *ξ ὠ ρ α ς*. Ὁ τονισμὸς τοῦ τύπ. γιάου-ρας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ *ἄ ξ α φ ν α*, *π ἄ ρ α υ τ α* κττ.

1) Διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὥρας, τῆς στιγμῆς, πρὸς τὸ παρόν, προσωρινῶς "Ηπ. (Ζαγόρ.): "Ὅσον γιαώρας, καλὰ 'μιστι.

2) Ἀμέσως, ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος Κῶς Ρόδ. "Ἡκαμεν δὰ μάγια τσ' ἐκόπητθε *γ-γιαώρας* ὁ ἀγέρας Κῶς "Ἐγινεγ- γιάουρας καλὰ Ρόδ. Ἀνοίουν δὲ παν-νὶ καὶ γιάουρας εὐρέθησαν πίσω 'ς τὴ *Λίνδο* αὐτόθ.

γιβρέκι τό, ἀμάρτ. γιβρέζ' "Ηπ. (Κόνιτσ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Σύλον τοῦ ὁποίου ἡ ὑλοτόμησις εἶναι δύσκολος.

γίγαντας ὁ, λόγ. σύνθη. καὶ δημῶδ. "Ηπ. ("Ἀγναντ. Δωδών. Κακοπλεύρ. Ξηροβούν. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ. Συκαμν. κ.ά.) Θήρ. Μακεδ. (Τρικοκ. Φλόρ.) Πάτμ. Πελοπν. ("Ἀρκαδ. κ.ά.) Πόντ. (Τραπ.) Σάμ. Στερελλ. ("Ἀράχ. Ἀχυρ. κ.ά.)—Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. *γίγαδας* Κρήτ. Κύθηρ. Μῆλ. Πάρ. κ.ά. Πελοπν. (Ξεχώρ. κ.ά.) *γίγαδας* Κεφαλλ. *γίγαδᾶς* Πελοπν. (Μάν.) *λ'γάδας* Πάρ. (Λεῦκ.) *ἀγίγαντος* Πόντ. (Τρίπ.) *ἀγίγαντος* Πόντ. (Τρίπ.) Θηλ. *γίγαντισσα* Ν. Ἔστ. 19 (1935), 39 — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. *γιγάδισσα* Κεφαλλ. *γιγάνταινα* Ἰμβρ. — Ν. Πολίτ. Παραδ. 1,57. Πληθ. *γίγαντοι* Κ. Κρυστάλλ., "Εργα 2, 24 *ἱάδες* Βιθυν. (Κίος) *ἱάδες* Βιθυν. (Κίος).

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *γ ί γ α ς*. Ὁ τύπ. *γ ι γ α δ ᾶ ς* πιθαν. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ *κ ρ ε μ α ν τ α λ ᾶ ς*, *π α λ λ η κ α ρ ᾶ ς*, *χ ο ρ ε υ τ α ρ ᾶ ς* κ.ά. Ὁ τύπ. *γ ι γ ᾶ ν τ ι σ σ α* καὶ εἰς Σομ.

Μυθολογικὸν ὄν, ὑπερφυσικῶν διαστάσεων καὶ ὑπερ-θρώπου δυνάμεως σύνθη.: Ψηλὸς σὰ γίγαντας Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3,655. Αὐτὸ τὸ παιδί ἡ γιγάνταινα ἡ μάνα του τὸ ἐχώρενε (ἐκ παρκαμυθ.) Ν. Πολίτ., Παραδ. 1,57. || Ποίημ.

Ἀρχίζει σύνταχα ἡ δουλειά, σὰ γίγαντοι 'πιθώνουν πέτρα σὲ πέτρα οἱ μάστοροι καὶ χτίζουν κι ἀσβεστώνουν

Κ. Κρυστάλλ., ἐνθ' ἄν. β) "Ἀνθρωπος ἀσυνήθων διαστάσεων καὶ δυνάμεως σύνθη.: Πρέπ' νά 'σι γίγαντας γιὰ νὰ σ'κώης σ' αὐτὸ τοῦ λ'θάρ' Στερελλ. ("Ἀχυρ.) *Εἶνι γίγαντας* 'ς τὴ δ'λεῖα αὐτὸ τοῦ πιδὶ αὐτόθ. Σωστός *γίγαδας* εἶναι Πελοπν. (Ξεχώρ.) *Γίγαντας* ἀγαθόγνωμος, ἄφινε νὰ τοῦ φεύγη λίγη λίγη ἡ δύναμή του. "Ὁμως φύλαγε στερενὴ καὶ τὴν ἐκδίκησὶ του Ι. Βλαχογιάννη, Λόγοι κι ἀντίλογ., 49. "Ἦτανε ἓνας ψηλός, πολὺ ψηλὸς ἄντρακλας, ἓνας γίγαντας Δ. Βουτυρ., "Επα-νάστ. ζῶων, 40. "Ἐνας γίγαντας τσόπανος Δ. Βουτυρ., Μέσ' στοὺς ἀνθρωποφ., 127. || Γνωμ.

Ἀπὸ γίγαντα δανείσου, ἀπὸ ἀλεποῦ ἀλλαγαρίσου (εἶναι προτιμότερα ἢ συναλλαγή με σκληρὸν δανειστὴν

παρὰ με ἄδικον καὶ κερδοσκοπόν. Πβ. Ν. Πολίτ., Παροιμ., 1, 452) Πάτμ. || "Ἄσμ.

Γίγαντας εἶνι οὐ γαμπρός κ' ἡ νύφ' εἶνι φιογάδα, μ' ἀλήθεια κ' ἡ παράνυφη εἶν' ἄσπρη σὰν τοῦ γάλα Σάμ.

Χτύπησ' ὁ κάλλιος *γίγαδᾶς*,
πῶπαινε τὰ διπλώματα
σὰ νά 'τα τραπουλόχαρτα
(μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. *Γιγαντᾶς* Ἀθῆν. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. *Γίγαδας* Κύθηρ. Παρ. (Λεῦκ.) *Γιγαδῆς* Πελοπν. (Κίττ. Μάν.) γ) Εἶδος λιβελλούλης, πιθαν. Λιβελ-λούλη ἡ γίγας, (*Libellula gigante*) τῆς οἰκογ. τῶν Ὀδοντογνάθων (*Ododognatha*), με τεφρόχροα πτερά, ἔχοντα μελανὰς κηλίδας Στερελλ. (Σπάρτ.) δ) Ποικιλία φασιόλων, τὰ ὁποῖα ἔχουν πολὺ μεγάλα σπέρματα πολλαχ. Συνών. *ἐ λ έ φ α ν τ ε ς*, *ἐ φ τ α κ ο ἰ λ ι α*, *φ τ α κ ἰ δ ι α*.

γιγάντεμα ἐπίρρ. Δ. Σολωμ., Στὸν Ὀρφέα, 345, 24—Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθέτου γιγάντειος.

Κατὰ τὸν τρόπον γίγαντος, με ὑπερβολικὴν δύναμιν ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

"Ετσι γιγάντεμα ἐπάλενες
με γίγαντα τὴ Μοῖρα

Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν.

γιγάντειος ἐπίθ. λόγ. σύνθη. γιγάντειος σύνθη.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *γ ι γ ᾶ ν τ ι ο ς*.

1) Ὁ ἔχων διαστάσεις γίγαντος, πελώριος: "Ἐνα πεῦκο γιγάντειο κουνειότανε Δ. Βουτυρ., Διωγμέν. ἀγάπ., 24. "Ἐνα γιγάντειο μυτερὸ πετράδι ζαφειρένιο Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 15. || Ποίημ.

"Ενῶ ψηλά, σκοταδερά, γιγάντεμα κυπαρίσσια
σοῦ ἐστέλνανε ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς σαπφείρινα φιλιὰ
Γ. Στρατήγ., Τί λέν τὰ κύματτα., 49. β) Ὁ εἰς γίγαντα προσιδιάζων σύνθη.: *Γιγάντεμα δύναμη* σύνθη. || Ποίημ.

Κι ἀναρριπίζει τὴ φωτιά, τὸν ἀχυρῶνα καίει,
τίς ἀποθήκες τοῦ σταριοῦ, ζητῶντας νὰ ξεσύρη
μεσουρανίς καὶ τὴν ὀργὴ τῆς γῆς κι ἀνηφορίζει
μέσ' 'ς τ' ἄγριο φυσσομανητὸ σὰν φάντασμα γιγάντειο
Μ. Σιγούρ., Ν. Ἔστ. 11 (1932), 575. 2) Ὁ οἶονεῖ ὑπὸ γι-γάντων τελεσθεῖς, ὑπεράνθρωπος λόγ. σύνθη.: *Γιγάντειος* ἀγῶνας, *γιγάντειος* προσπάθειες. Συνών. *γ ι γ ᾶ ν τ ι ο ς*, *γ ι γ ᾶ ν τ ι ν ο ς*.

γιγάντεμα τό, Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ., 59 Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 121 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. κ.ά. Ἐκ τοῦ ρ. *γ ι γ ᾶ ν τ ε ῦ ω*.

Ἡ ὑπερβολικὴ, ἡ θαυμαστὴ αὐξήσις εἰς μέγεθος ἡ δύ-ναμιν ἐνθ' ἄν.: "Ἡ φωνὴ του ἀκούγεται νὰ λέη πῶς οἱ θεοὶ εἶναι γιγαντέματα τῆς πλάνης μοναχά, δικές μας φαντασίες, πού τίς ρίχνουμε ἀπάνου 'ς τὸ ἀδειανὸ τὸ τίποτε, γιὰ τὴ φο-βούμαστε μὴ μᾶς ρουφήξῃ τὸ χάος Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

"Ὡ τῆς πλάνης γιγαντέματα
θεοὶ ἐσεῖς ἀλλοίμονό σας!

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

